

delige minoritet. Sådanne handlinger giver samtidig militante organisationer som Hamas og Islamisk Jihad øget opbakning blandt befolkningen. Jeg bemærker også, at en israelsk general er kommet til samme opfattelse og har offentliggjort den nu.

Det er fortsat regeringens opfattelse, at ophøret af den israelske besættelse i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner og etableringen af en fredelig og demokratisk palæstinensisk stat vil være den bedste garanti for Israels sikkerhed. Israel må derfor standse de udenretlige likvideringer, Israel må trække sine styrker tilbage fra selvstyreområderne, indstille ødelæggelserne af palæstinensiske boliger og standse angreb mod palæstinensisk infrastruktur. Blokaden af de palæstinensiske områder må ophæves til fulde.

Israel har i onsdags erklæret, at man vil opheve blokaden af størstedelen af byerne på Vestbredden, men bevare de militære checkpoints. Det kan jo også frygtes, at begrænsningerne på palæstinenserne bevægelsesfrihed næppe ændres afgørende, men det er vigtigt, at palæstinenserne bevægelsesfrihed genoprettes, også for at en demokratisk proces, som køreplanen jo pålægger palæstinenserne, kan komme i gang.

Bosættelsesaktiviteterne, som er i klar modstrid med den fjerde Genèvekonvention, må ophøre. Det er uacceptabelt, at Israel alene i 2003 har sendt opførelsen af ca. 1.700 boliger i eksisterende bosættelser i licitation. Det er den forkerte vej. Regeringen vil arbejde for at sikre, at vi ikke gennem associeringsaftalen med Israel bidrager til en økonomisk konsolidering af bosættelserne. Varer importeret fra bosættelser kan ikke opnå præferencetold. Dette vil også blive understreget på det kommende EU-associeringsrådsmøde med Israel senere på måneden.

Israel må samtidig afholde sig fra handlinger, som kan medføre en yderligere eskalering af situationen i forhold til nabostaterne. Gentages aktioner som de israelske luftangreb på en påstået terroristtræningslejr i Syrien – vi har jo ikke set beviser for det – risikerer vi en alvorlig regional optrapning af situationen, som vil kunne gøre det politisk umuligt for de moderate arabiske lande at fortsætte opbakning til fredsbestræbelserne. Og Syrien har i forgårs meddelt, at en gentagelse ikke vil gå ubesvaret hen.

Regeringen tager skarp afstand fra opførelsen af det såkaldte sikkerhedshegn, som en lang række steder ligger langt inde over den grønne

linje på palæstinensisk område. Ud over de meget alvorlige økonomiske, sociale og humanitære konsekvenser, som hegnet har for et stort antal palæstinensere, ifølge FN omkring 210.000 palæstinensere, så vil hegnets ruteføring kunne præjudicere de fremtidige forhandlinger om grænsedragningen og dermed gøre visionen om en tostatsløsning fysisk umulig at implementere.

På den anden side har vi det palæstinensiske selvstyre, som heller ikke lever op til, hvad det skal. Det må gøre alt, hvad der står i dets magt for at afvæbne, anholde og retsforfølge alle terroristtænkte og opløse terrornetværk.

Selvstyret må desuden arbejde aktivt for en hurtig våbenhvile. Der må lægges alvorligt pres på Arafat for at uddelegere magt til en handledygtig og styrket palæstinensisk regering med fuld kontrol over sikkerhedsstyrkerne.

Dette er kernen bag striden i forbindelse med den palæstinensiske regeringsdannelse, som vi oplever nu, hvor den trækker ud hen over det i loven accepterede. Og det er på grund af, at man har striden om, hvorvidt Arafat vil afgive den kontrol. Gør han ikke det, vil der ikke være tillid til, at palæstinenserne virkelig jager terroristerne. Og sættes en kommende palæstinensisk regering ikke i stand til aktivt at slå ned på militante grupper på grund af striden mellem Arafat og statsministeren, så vil udsigterne til reelle israelske indrømmelser jo til gengæld være ringe, for så vil man ikke have tillid til, at terroristerne jages og fanges.

Uden de israelske indrømmelser vil den palæstinensiske regering ikke kunne vise befolkningen konkrete resultater og dermed, at forhandlingsvejen – og den alene, og hverken vold eller terror – fører til forbedrede levevilkår og giver konkrete udsigter til etablering af den stat, som de alle ønsker sig.

Kl. 10.15

Dialogen mellem israelerne og palæstinenserne er afgørende for genskabelse af tillid. Derfor har regeringen længe støttet fredslejrene i både de israelske og palæstinensiske civilsamfund, bl.a. gennem den såkaldte Louisianaproces. Og vi hilser også det såkaldte Genèveinitiativ velkommen. Begge initiativer plus andre initiativer viser, at dialog og samarbejde mellem stærke og betydningsfulde kræfter på begge sider fortsat er muligt, og at disse kræfter også kan udvise enighed, også om de svære emner.

Oftene for konflikten er fortsat civilbefolkningen, og statistikken taler sit eget tydelige sprog. Ifølge FN har 2.858 palæstinensere og 857 isra-